

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Szczęsna,

Oskarżyciel publiczny: K. S.,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 grudnia 2016 roku i 26 stycznia 2017 roku w W.

sprawy **R. G. (1)**

syna W. i N. z domu G.

urodzonego dnia (...) w B.

oskarżonego o to, że:

1. pełniąc funkcję członka zarządu i z tego tytułu zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, (...) Sp. z o. o., będącej podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych, upoczywie nie wpłacał podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2013, w terminie najpóźniej do 31 marca 2014 r., wynikającego ze złożonej deklaracji CIT-8 za wskazany rok podatkowy, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w W. z siedzibą w W. przy ul. (...), gdzie nastąpił skutek w postaci uszczuplenia należności publicznoprawnej w kwocie 90.855 złotych, co stanowi naruszenie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U.2014.851j.t.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

2. pełniąc funkcję członka zarządu i z tego tytułu zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, (...) Sp. z o. o., będącej podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych, upoczywie nie wpłacał podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2014, w terminie najpóźniej do 31 marca 2015 r., wynikającego ze złożonej deklaracji CIT-8 za wskazany rok podatkowy, na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w W. z siedzibą w W. przy ul. (...), gdzie nastąpił skutek w postaci uszczuplenia należności publicznoprawnej w kwocie 12.493 złotych, co stanowi naruszenie art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 roku o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U.2014.851j.t.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

3. pełniąc funkcję członka zarządu i z tego tytułu zajmując się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, (...) Sp. z o. o., będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, w okresie od 26 lipca 2013 r. do 28 kwietnia 2015 r., upoczywie nie wpłacał podatku od towarów i usług, w terminie najpóźniej do 25 dnia miesiąca następującego po kwartale, w którym powstał obowiązek podatkowy, za okres od II kw./2013 r. do I kw./2015 r., wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7K za II, III, IV kw./2014 r. i I kw./2015 oraz korekt deklaracji VAT-7K za II, III, IV, kw./2013 r. i I kw./2014 r., na rachunek (...) Urzędu Skarbowego w W. z siedzibą w W. przy ul. (...), a od dnia 14 lipca 2014 r. z siedzibą w W. przy ul. (...), gdzie nastąpił skutek w postaci uszczuplenia należności publicznoprawnej

w łącznej kwocie 110.705,50 złotych, co stanowi naruszenie art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U.11.177.1054.j.t.),

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks,

I. oskarżonego R. G. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, stanowiących wykroczenia skarbowe z art. 57 § 1 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks skazuje go, a na podstawie art. 57 § 1 kks, art. 50 § 1 kks, art. 48 § 1, 3 i 4 kks wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości (...) (dwadzieścia tysięcy) złotych;

II. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 2120 (dwa tysiące sto dwadzieścia) złotych tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt XI W 4362/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością została zarejestrowana w Krajowym Rejestrze Karnym (pod numerem (...)) wpisem z dnia 22 lutego 2008 roku. Jako przedmiot działalności zarejestrowano m. in. leśnictwo i pozyskiwanie drewna, poligrafia i reprodukcja zapisanych nośników informacji, roboty budowlane związane ze wznoszeniem budynków oraz budową obiektów inżynierii lądowej, obsługa rynku nieruchomości. Spółka dzierżawiła również obiekt w B. od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, na którym znajdowały się anteny telefonii komórkowej i hale magazynowe. Teren ten był następnie podnajmowany podmiotom N., P., E., T., N., T. (1). Od momentu rejestracji jedynym członkiem zarządu spółki pozostawał R. G. (1). Jako jedyny zarządzający spółką, był również osobą odpowiedzialną za wpłacenie należnego podatku od towarów i usług oraz należnego podatku dochodowego od osób prawnych w imieniu wymienionej spółki.

W latach 2013-2015 roku całościową obsługą księgową spółki (...) zajmowała się kancelaria Doradcy (...). W tym czasie prowadzenie spraw spółki należało do obowiązków A. W. – księgowej w/w kancelarii, która sporządzała deklarację CIT, VAT, jakie następnie podpisywał i przekazywał R. W. M.. A. W. wyliczała również należne podatki. Gdy z deklaracji wynikał podatek do zapłaty informację tę o jego wysokości i terminie uiszczenia A. W. przekazywała drogą mailową R. G. (1) oraz przedstawiała mu wszelkie dane dotyczące zaległości spółki. Kontrahenci spółki (...) regulowali swoje zobowiązania, spółka posiadała środki na zapłatę podatków, których R. G. (1) nie uiszczał. Jedynym kosztem jaki spółka ponosiła wiązał się z dzierżawą obszaru w B..

W trakcie działalności spółka (...) złożyła w (...) Urzędzie Skarbowym deklarację CIT-8 za 2013 i 2014 r. w których wykazano podlegający wpłacie podatek dochodowy od osób prawnych odpowiednio w wysokości 90.855 zł i 12.493 zł, jednakże nie dokonano żadnych wpłat z tego tytułu. Ponadto spółka nie uregulowała podatku od towarów i usług za okres od II kwartału 2013 roku do I kwartału 2015 r. wynikającego ze złożonych deklaracji VAT-7K za II, III, IV kwartał 2014 r. i I kwartał 2015 r. oraz korekt deklaracji VAT-7K za II, III, IV kwartał 2013 r. i I kwartał 2014 r., gdzie nastąpił skutek w postaci uszczuplenia należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 110.750,50 złotych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego (k. 90, 301v), zeznań świadka A. W. (k. 140v-141, 302), zeznań świadka W. M. (1) (k. 134v-135, 302-302v), zawiadomienia o naruszeniu przepisów podatkowych (k. 1, 3, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22), listy zaległości (k. 2, 4, 5, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 24-26, 57, 71), wykazu nieterminowych wpłat (k. 6, 27), wydruku deklaracji podatkowych (k. 7-9, 28-33, 47-48), wykazu rachunków bankowych (k. 35), kopii deklaracji podatkowych (k. 49-52), informacji o wpłatach (k. 55-56, 62-62v), listy weryfikacji zeznania rocznego (k. 58-59), karty kontowej (k. 60-61, 63-70), kopii zgłoszeń i pełnomocnictw (k. 73-88, 93-97), informacji z Banku (...) (k. 98), kopii aktu notarialnego (k. 99-116), kopii zestawienia zobowiązań i należności firmy (...) (k. 117), wykazu nieruchomości firmy (...) (k. 118-119), pisma W. M. (1) do (...) (...) Urzędu Skarbowego z

załącznikami (wyciągi bankowe, potwierdzenia sald i zapisy księgowe na kontach) k. 143-250, danych z KRR (k. 294), wykazu zaległości (k. 299-300), odpisu pełnego z KRS spółki (...) sp. z o.o. (k. 309-311), odpisu pełnego z KRS spółki (...) sp. z o.o. (k. 315-318).

Oskarżony w toku postępowania sądowego na rozprawie w dniu 20 grudnia 2016 roku przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Oskarżony po odczytaniu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego oświadczył, że nie pamięta czy takiej treści były jego wyjaśnienia, ale jeśli tak zostało zapisane to tak musiało być. Wówczas oskarżony odmówił odpowiedzi czy przyznaje się do popełnionych czynów oraz odmówił składania wyjaśnień. Stwierdził, iż wszelkich odpowiedzi na pytania przesłuchującego może udzielić jedynie w obecności adwokata, którego ustanowi w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Biorąc pod uwagę treść wyjaśnień oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jakim Sąd dał w pełni wiarę oraz całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania dowodowego - wina i sprawstwo oskarżonego R. G. (1) w zakresie wskazanych w akcie oskarżenia wykroczeń skarbowych nie budzą wątpliwości.

Sąd nie miał wątpliwości, iż oskarżony był osobą decyzyjną w sprawach gospodarczych, w tym (...) spółki (...). W okresie objętym zarzutami pełnił funkcję członka zarządu. Był odpowiedzialny za dokonywanie terminowej wpłaty podatków do właściwego Urzędu Skarbowego. Do oskarżonego trafiały informacje o wysokościach należnych podatków, on miał dostęp do kont spółki i to on decydował o płatnościach, pod względem zarówno decyzyjnym, jak i formalnym. Powyższe wynika z uznanych za wiarygodne zeznań świadka doradcy podatkowego W. M. (2) oraz A. W. prowadzącej obsługę księgową spółki.

Z relacji świadka A. W. wynika, że w czasie kiedy zajmowała się ona (...) spółki (...) prowadzoną w ramach świadczonej przez Kancelarię Doradcy (...) działalności, firma podatkowa w której jest zatrudniona składała deklarację VAT i CIT-8 lecz nie otrzymywała ona dowodu od przedmiotowej spółki, że zostały one zapłacone. Deklaracje dla spółki (...) sporządzała dzięki fakturom zakupowym i sprzedaży, które otrzymywała mailem. Świadek zeznała, że część faktur sprzedaży wystawiała sama za zgodą K. G.. Spółka (...) podnajmowała teren w B., gdzie umiejscowione były maszty telefonii komórkowej. Wystawione zostały faktury sprzedaży dla Centertel. (...). Nadto na tym obszarze podnajmowane były również budynki tej działce w B. firmie (...), P., E.. Świadek twierdziła, iż podmioty te regulowały swoje obowiązki wobec spółki (...). Świadek zeznała, że widziała rachunku bankowe, środki na konto wpływały. Świadek oznajmiła, że spółka (...) wynajmowała ten teren od (...), to był koszt. Twierdziła, że P. B. ma udziały w (...) - 20 kilka milionów. Świadek zeznała, iż informacje o podatkach wysyłała mailem do R. G. (1), jego córka K. G. była zaś łącznikiem między księgowymi a centralą. Wskazywała, że zdarzało się także, że z księgowymi bezpośrednio kontaktował się R. G. (1). Świadek wskazywała, że pojawiały się problemy polegające na tym, że z konta bankowego schodziły różne kwoty, to były płatności kartą, jakieś prywatne zakupy. Wszystko to zostało naliczone na należność od R. G. (1), łącznie była to suma ponad 400 tysięcy złotych. Świadek po odczytaniu jej zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego z k. 140v-141 potwierdziła ich treść w całości. Z jej ówczesnej relacji wynikało nadto, iż jej zdaniem dostęp do kont miał R. G. (1), ewentualnie jego córka. Świadek wskazywała, że sporządzała deklaracje CIT-8 za 2013 i 2014 r. Musiała też sporządzić korekty deklaracji VAT-7 z uwagi na przekazywanie dokumentów przez spółkę z opóźnieniem. Świadek twierdziła, że musiała czasem korygować podatek naliczony z uwagi na niepłacenie przez (...) Sp. z o.o. faktur zakupu. Zdarzały się sytuacje, że musiała korygować wartość sprzedaży z uwagi na niedostarczenie w terminie faktur sprzedaży. Świadek odnosząc się do okazanych jej w trakcie postępowania przygotowawczego deklaracji VAT-7K za 3 i 4 kwartał 2014 r. i I kwartał 2015 r. na k. 86-88 zeznała, że nie pamięta dlaczego wartość sprzedaży w deklaracjach za 3 i 4 kwartał 2014 r. jest na minusie. Twierdziła, że mogło to wynikać z korekt faktur sprzedaży za poprzednie okresy np. w związku z rozwiązaniem umowy a brakiem informacji od spółki o rozwiązaniu takiej umowy. Świadek podczas rozprawy dnia 20 grudnia 2016 r. oznajmiła także, że K. G. czasami wystawiała faktury, albo mówiła na jakie kwoty świadek powinna je wystawić, bądź sporządzone przez świadka faktury przekazywała komuś innemu. Lecz to odbywał się tylko mailowo albo telefonicznie. Świadek

twierdziła, że informację na temat zaległości wysyłała jedynie oskarżonemu i nie wie czy K. G. wiedziała o zadłużeniach firmy.

Fakt, braku wywiązywania się ze zobowiązań podatkowych przez oskarżonego wynika również z relacji świadka W. M. (2), który prowadzi Kancelarię Doradcy (...) jaka w latach 2013-2015 zajmowała się całościową obsługą księgową podmiotu (...). Świadek zeznał, iż jest mu wiadomym, że Naczelnik Urzędu Skarbowego oskarża R. G. (1) odnośnie nieregulowanie zobowiązań podatkowych, głównie podatku VAT, bo był w tej sprawie już przesłuchiwany. Świadek zeznał, że oskarżony był prezesem zarządu, nie było innych osób w tej spółce. Świadek w sprawach spółki kontaktował się tylko z oskarżonym. Czynności na rzecz spółki wykonywała A. W., świadek zaś zajmował się bieżącymi rozliczeniami, podpisywał deklaracje podatkowe, sprawozdania finansowe, ustalał z A. W. przebieg czynności jakich trzeba dokonać w spółce, jednak wszystkie czynności o charakterze wykonawczym wykonywała A. W. Świadek twierdził, że klienci spółki generalnie płacili swoje zobowiązania. Spółka jest winna za prowadzenie rachunkowości przez świadka biuro za okres mniej więcej 3 lat. Kwota ta jest wielkości około kilkudziesięciu tysięcy złotych. Świadek oznajmił, że nie wie czym dokładnie zajmowała się spółka (...) ale wskazywał, że są one powiązane kapitałowo ze spółka (...). Spółka (...) najmowała od (...) działkę, którą później wynajmowała innym spółkom. Świadek po odczytaniu jego zeznań złożonych w toku postępowania przygotowawczego z k. 134v-135 potwierdził ich treść. Oznajmił, że nie wie czy widział córkę oskarżonego ale ma świadomość, iż taka osoba istnieje, świadek twierdził, że wydaje mu się, iż nie utrzymywał z nią kontaktu. Zeznał, że na pewno osobowo spółka (...) były powiązane bo R. G. (1) jest również prezes tej spółki. O (...) świadek wiedział tylko tyle, że P. B. jest bodajże udziałowcem (...), na jakieś 20 milionów złotych. Nadto z zeznań świadka złożonych w trakcie postępowania przygotowawczego, których treść potwierdził w całości, wynika również, że świadek nadzorował prace A. W. w ten sposób, że w przypadku jakiś problemów przy obsłudze księgowej zgłaszała się ona z nimi do świadka. Świadek wskazywał, że współpraca z P.-B. była trudna. Był problem z pozyskiwaniem informacji, dokumentów. Bardzo często dokumenty księgowe były dostarczane z opóźnieniem. W latach 2013-2015 dokumenty były przesyłane najczęściej mailowo w formie skanów. Spółka w ogóle nie zatrudniała pracowników. Świadek twierdził, że kontrahencie P.-B. płacili swoje zobowiązania. Główny kosztem działalności spółki był najem komina i hali, wydaje mu się, że innych kosztów spółka nie ponosiła. Z relacji świadka wynika, że A. W. przekazywała mu sporządzane deklaracje podatkowe, które następnie świadek z uwagi na posiadane pełnomocnictwo podpisywał i wysyłał w wersji elektronicznej. Po wysłaniu deklaracji przekazywano mailowo informację o wysokości należnego podatku do R. G. (1). Kancelaria nie miała dostępu do rachunków bankowych spółki. Świadek twierdził, że taki dostęp miał R. G. (1), ale nie wie czy jego córka także. Świadek wiedział, że spółka miała zaległości w podatku CIT i VAT. Generalnie spółka nie płaciła podatków. Świadek Rozmawiał z R. G. (1) na ten temat ale nie wskazywał on powodów niepłacenia podatków. Świadek twierdził, że spółka (...) posiadała środki pieniężne w ilości wystarczającej na zapłatę należności podatkowych.

Zeznania świadków zasługują na wiarę w całości. Relacje ich są obszerne, logiczne i spójne. Świadczy o tym ich całkowicie bezstronność, które przekazały wiedzę posiadaną z racji wykonywanego zawodu i prowadzenia księgowości spółki, wobec czego informacje te należy uznać za rzetelne i pełne, w wymiarze, w jakim świadkowie mieli dostęp do dokumentacji spółki. Z zeznań świadków bezsprzecznie wynika, iż oskarżony miał świadomość wysokości należnych podatków. Nadto, zeznania powyższych świadków wzajemnie potwierdzają fakt, iż oskarżony często dostarczał dokumenty księgowe z opóźnieniem. Obydwaj świadkowie wskazywali na trudną współpracę z oskarżonym. Ich zeznania potwierdzają również, iż w kwestii wszelkich rozliczeń świadkowie kontaktowali się z oskarżonym. Oskarżony miał pełną świadomość zaległości podatkowych spółki, spółka posiadała środki na zapłatę należności ale oskarżony nie podejmował w tym kierunku żadnych działań.

W niniejszej sprawie w charakterze świadka została również wezwana córka R. K. G.- M.. Świadek skorzystała jednak z przysługującego jej prawa do odmowy składania zeznań jako osoba najbliższa dla oskarżonego.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom ujawnionym w trybie art. 394 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. Do tych dokumentów należały: zawiadomienie o naruszeniu przepisów podatkowych (k. 1, 3, 10, 12, 14, 16, 18, 20, 22), lista zaległości (k. 2, 4, 5, 11, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 24-26, 57, 71), wykaz nieterminowych wpłat (k. 6, 27), wydruk deklaracji podatkowych (k. 7-9, 28-33, 47-48), wykaz rachunków bankowych (k. 35), kopia deklaracji podatkowych

(k. 49-52), informacja o wpłatach (k. 55-56, 62-62v), lista weryfikacji zeznania rocznego (k. 58-59), karta kontowa (k. 60-61, 63-70), kopia zgłoszeń i pełnomocnictw (k. 73-88, 93-97), informacja z Banku (...) (k. 98), kopia aktu notarialnego (k. 99-116), kopia zestawienia zobowiązań i należności firmy (...) (k. 117), wykaz nieruchomości firmy (...) (k. 118-119), pismo W. M. (1) do (...) (...) Urzędu Skarbowego z załącznikami (wyciągi bankowe, potwierdzenia sald i zapisy księgowe na kontach) k. 143-250, dane z KRK (k. 294), wykaz zaległości (k. 299-300), odpis pełny z KRS spółki (...) sp. z o.o. (k. 309-311), odpis pełny z KRS spółki (...) sp. z o.o. (k. 315-318). Powyższe dokumenty zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Jednocześnie potwierdzają one fakt zadłużenia spółki wobec Urzędu Skarbowego.

Art. 57 § 1 kks stanowi, iż podatnik, który uporczywie nie wpłaca w terminie podatku, podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Za wykroczenia skarbowe odpowiada, jak sprawca, także ten, kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi, osoby fizycznej, osoby prawnej albo jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, której odrębne przepisy przyznają zdolność prawną (art. 9 § 3 kks).

W okolicznościach tej sprawy bezspornym było, iż oskarżony R. G. (1) nie wpłacił w terminach wskazanych w art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych oraz w art. 103 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, powyższych podatków za okresy opisane w akcie oskarżenia.

Zdaniem Sądu należy również przyjąć, iż zachowanie oskarżonego, polegające na nieuregulowaniu należności podatkowych, nosiło znamiona uporczywości. Zgodnie ze wskazaniami doktryny prawa, zachowanie uporczywe to takie, które obejmuje sekwencyjne zachowania polegające na niezapłaceniu podatku, przy czym jednorazowe zaniechanie zapłaty podatku nie stanowi o uporczywości. Przyjmuje się także, na kanwie orzecznictwa dot. przestępstwa uporczywego uchylania się od obowiązku alimentacyjnego (art. 209 § 1 Kodeksu karnego), iż z uporczywością mamy do czynienia, gdy uchylanie się trwa dłuższy czas, płacenie określonej należności następuje nieregularnie lub w kwotach znacznie niższych od należnych. Dodać przy tym należy, że uporczywość nie zamyka się jedynie w kilkukrotnym zaniechaniu zapłaty podatku, ale konieczne jest też udowodnienie sprawcy nieuregulowania kolejnych należności w określonym przepisami terminie (por. P. Kardas, G. Łabuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy. Komentarz. WKP, 2012). Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika nadto iż, o zamiarze uporczywego niezapłacenia podatku świadczyć może długotrwałe nieregulowanie owego podatku, będącego już zaległością podatkową. Może to dotyczyć zwłaszcza sytuacji, gdy podatnik, mimo złożenia deklaracji podatkowej i wykazania w niej należnego do zapłaty podatku, nie podejmuje, i to przez długi czas, jakichkolwiek działań w celu uregulowania owego podatku, choć termin jego płatności już minął (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2013r. wydane w sprawie I KZP 11/13).

Przekładając powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż jako członek zarządu (...) nie wpłacał podatku dochodowego od osób prawnych za rok podatkowy 2013 r. oraz rok podatkowy 2014 r., jednocześnie nie podatku od towarów i usług za okres od II kwartału 2013 roku do I kwartału 2015 r., przy czym oczywistym jest, że jednocześnie nie zostały one uregulowane w terminie. Co więcej, w dyspozycji spółki pozostawały środki umożliwiające spłatę zadłużenia wobec Urzędu Skarbowego. Zachowanie oskarżonego świadczy, zatem o pełnym zlekceważeniu nałożonego przez prawo podatkowe obowiązku, o którym to obowiązku wiedział, co wynika z dowodów zgromadzonych w sprawie.

W ocenie Sądu z zebranego materiału dowodowego, jednoznacznie wynika, że R. G. (2), jako członek zarządu (...) Sp. z o.o. ponosi odpowiedzialność za uporczywe niewpłacanie podatku VAT i CIT w okresach objętych zarzutami. Oskarżony nie uregulował w terminach ustawowych zobowiązań podatkowych. Do niego trafiały informacje z księgowości o wysokości należnych podatków, to on posiadał możliwości dokonywania przelewów, to również on pełniąc funkcję jednoosobowego zarządu spółki miał faktyczny wpływ na sposób dokonywania tych płatności i ich terminowość. Zdaniem Sądu oskarżony winien był zabezpieczyć środki potrzebne do uregulowania należności publicznoprawnych. Zaś brak takiego działania sprawia, iż można zasadnie zarzucić oskarżonemu, że wykazał on lekceważący stosunek do terminowego uregulowania należności podatkowych zarządzanej przez niego spółki.

Oskarżony, zatem swym zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona wykroczenia z art. 57 § 1 kks, popełniając je umyślnie.

Wymierzając karę oskarżonemu, Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z art. 47 § 1 kks i art. 48 § 1 kks w przypadku wykroczenia skarbowego możliwe jest wymierzenie wyłącznie grzywny określonej kwotowo, w granicach od jednej dziesiątej do dwudziestokrotności wysokości minimalnego wynagrodzenia. Miarodajna jest tutaj chwila popełnienia czynu zabronionego, a nie wyrokowania (por. wyrok SN z dnia 23.04.2015 r., II KK 80/15). Czyn opisany w pkt 1 wyroku został popełniony w terminie do 31 marca 2014 roku. Wówczas zgodnie z § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z 11 września 2013 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2014 roku, minimalne wynagrodzenie w 2014 roku (Dz. U. 2013 r., poz. 1074) wynosiło 1680 złotych brutto. Czyn opisany w pkt 2 został popełniony w terminie do 31 marca 2015 roku. Zatem zgodnie z § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 września 2014 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2015 roku (Dz. U. 2014 r., poz. 1220) minimalne wynagrodzenie w 2015 roku wynosiło 1750 złotych. Czyn opisanych w pkt 3 został popełniony w okresie od 26 lipca 2013 roku do 28 kwietnia 2015 roku. Mając na uwadze jednak charakter tego wykroczenia ciągłego, miarodajną chwilą dla oceny będzie data końcowa popełnienia tego czynu, to jest 28 kwietnia 2015 roku, wobec czego podstawą dla orzeczonej grzywny za ten czyn jest minimalne wynagrodzenie z 2015 roku w kwocie 1750 złotych, jak wynika z w/w rozporządzenia. Uwzględniając powyższe, jak też treść art. 2 § 2 kks, zgodnie z którym, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, stosuje się ustawą nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy, Sąd jako podstawę obliczenia wysokości łącznie kary grzywny orzeczonej wobec obwinionego za popełnione czyny przyjął stawkę minimalnego wynagrodzenia w roku 2014 roku jako względniejszą, która wynosiła 1680 zł brutto. Mając to na uwadze, Sąd mógł wymierzyć karę grzywny w granicach 168 złotych do 33.600 złotych. Jednocześnie mając na uwadze treść art. 50 § 1 kks, w sytuacji kiedy orzeka się o ukaranie za dwa lub więcej wykroczeń skarbowych – tak jak w niniejszej sprawie – Sąd wymierza łącznie karę grzywny wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Tym samym Sąd miał możliwość wymierzenia oskarżonemu kary grzywny w granicach od 168 zł do 50.400 złotych. Sąd kierował się również ustawowymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 12 kks oraz art. 13 kks biorąc pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego. Oskarżony jest osobą dobrze sytuowaną. Jest właścicielem domu w B. o pow. 160 m⁽²⁾ oraz działki o powierzchni około 700 m⁽²⁾, działki rekreacyjnej na P. o powierzchni 5000 m⁽²⁾, działki z zabudowaniami siedliskowymi po gospodarstwie rolnym na P. o powierzchni ok. 5000 m⁽²⁾. Oskarżony jak wskazuje posiada na utrzymaniu pełnoletniego syna oraz zobowiązania alimentacyjne wobec czwórki pozostałych swoich pełnoletnich dzieci.

Sąd, wymierzając karę grzywny baczył, aby ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Na skutek zachowania oskarżonego doszło do uszczuplenia należności podatkowych w łącznej kwocie aż 214.053,50 złotych, co wskazuje jednoznacznie na bardzo znaczącą społeczną szkodliwość czynów oskarżonego. Art. 13 kks nakazuje uwzględnić przy wymiarze kary zachowanie się oskarżonego po popełnieniu czynu zabronionego, a zwłaszcza czynienia starań o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie. Z akt sprawy wynika, iż oskarżony świadomie nie regulował należności, nie podjął żadnych prób ich uiszczenia. Spółka nie borykała się z żadnymi niepowodzeniami gospodarczymi, uzyskiwała regularne dochody. Zdaniem Sądu oskarżony nie zważał na terminy płatności. Nie podjął on również i to przez długi czas działań, które doprowadziłyby do uregulowania zaległości podatkowej i wyjaśnienia sytuacji przed organami podatkowymi.

Świadczy to o lekceważącym stosunku R. G. (1) do zobowiązań podatkowych, powstałych w spółce, w jakiej pełnił funkcję członka zarządu. Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego wręcz wskazuje na ukierunkowane zaniechania zmierzające do uchylecia się od dobrowolnego regulowania należności publicznoprawnych. W tych okolicznościach Sąd uznał, iż kara grzywny w kwocie 20.000 zł, czyli w wysokości poniżej połowy (od 168 zł do 50.400 zł) wysokości kary grzywny, jaką ustawodawca przewidział za czyny zabronione popełnione przez oskarżonego, stanowi właściwą

reakcję na wykroczenia skarbowe popełnione przez R. G. (1). Sąd przyjął, że kara wymierzona oskarżonemu wobec znacznej społecznej szkodliwości jego czynów oraz jego postawy po ich popełnieniu, musi adekwatnie do naganności tego zachowania i takiej postawy, stanowić dostatecznie odczuwalną dolegliwość. Tylko bowiem w takim przypadku można liczyć na prewencyjne oddziaływanie kary wobec oskarżonego, który w przyszłości nie zdecyduje się na podobne czyny, wiedząc jakie są tego konsekwencje. Nie można zapominać, iż także społeczeństwo musi mieć przekonanie, iż w przypadku czynów, które doprowadzają do uszczuplenia należności publicznoprawnych na dużą skalę, kara zastosowana wobec sprawców takich czynów będzie odpowiednio surowa. Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył dotychczasową niekaralność oskarżonego, co limitująco wpłynęło na określenie wysokości kary grzywny.

Na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 2000 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, oraz wysokość opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia w kwocie 100 złotych a także kwotę 20 zł tytułem wydatków zgodnie z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.